Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: ”Kun en Spillemand”, i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 47. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561780848/facsimile.pdf (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

Maria meente, at man for Drengens Skyld burde besøge Kilden, det var dem et stort Ansvar for vor Herre, gjorde de det ikke. Mandens Tro var ikke saa stærk som hendes, men han greb gjerne den gode Leilighed til at komme ud i det Frie. Hans Ven, Commandeersergeanten, var just i Byen, for at aflægge et Besøg paa nogle Dage, thi han laae med sit Regiment i Odense.

De havde en Vei af fire Miil før de kom til Kilden, men Hovedlandeveien gik tæt der forbi; Moderen og Drengen kunde altsaa kjøre med Retourvognene, som gik til Nyborg; begge Vennerne vandrede til Fods, saa havde de deres Frihed og kunde lægge Veien gjennem Enge og Skove. Maleren kan nok give os Farvespillet paa en smuk Vaardag, ja lade os føle den varme Luft, men han er ei istand til at skabe det aromatiske Skjønne, som indvirker ligesaa behageligt paa vor Velværen som Gjenstandenes Form og Farve: den aromatiske Duft fra Hyldens og Hvidtjørnens Blomster, som fra den vilde Rosenhæks grønne Blade. Spurvevrimlen qvidrede, og Skrædderen sang med, som han havde sjunget i fremmed Land.

»Reise zu Fuss, reise zu Fuss!
Da verstehst Du Menschengruss!
Reise zu Fuss!«

jodlede han igjen lystig og var snart inde i Fortællingen om sit Vandreliv hiin Side Donau og Po.

»Ei, see der flyver Storken!« afbrød han sig selv. »Ak, min stakkels Stork kom da ikke meer tilbage! mon den er død af Sorg over Hunnen og Ungerne, eller er den endnu paa Reise, for at glemme dem! Gud forlade mig det! jeg troer, at man paa en Vandring kan forvinde ethvert Tab!«

»Det troer jeg med!« sagde Commandeersergeanten. »Derfor, ja, jeg har aldrig ret villet sagt min Mening, naar Eders Kone hørte paa det; hun kunde ellers have faaet noget imod mig! I skulde tage et tusind Daler, saameget giver i denne Tid mangen Bondekarl, for ikke at forlade sit gode Hjem; Een maa der jo skaffes i Stedet. De Penge, I fik, kunde *Maria* og Drengen leve godt for! Du blev Underofficeer, kom igjen ud i fremmed Land, og det er dog det, Du alene lever for. Det er en urolig Tid; ingen Soldat veed, hvorhen han kan komme, Frankrige er os ligesaa nær, som Tydskland.«